

Rigsdagstidende.

1857. — Forhandlingerne paa Landstinget. № 111.

Tiende Session.

53de Møde.

Mandagen den 21de December.

(Fortsat.)

Klausen: Jeg maa paa det Bestemteste gjøre Indsigelse imod, at Rogen skulde, ved at stemme imod Loven, imødekomme et fra min Side udtalt Ønske. Jeg har udtalt mig imod enkelte Bestemmelser i Loven, men jeg har tillige tilføjet, at de ere af den Bessaffenhed, at deels vedkommende Minister vilde ved partiel Foranstaltning kunne raade Bod derpaa, og at de deels ville kunne afhjælpes ved en forestaaende Revision. Jeg har derhos hvergang udhævet, at jeg maa ønske Loven fremmet med Hensyn til dens Resultat, hvorved der vil afhjælpes en stor og længe dybt følt Trang hos de offentlige Lærere, og navnlig Universitetets lærere.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg kan ikke Andet end slutte mig til mange af de Øtringer og Betragtninger, der ere fremkomne fra de to ærede Landstingsmænd, der først havde Ordet; jeg har ogsaa tidligere haft Leilighed til at udtale mig i den samme Retning. Jeg har naturligviis nærmest maattet høre mig om det Mislige i Ministeriets Stilling overfor Sagen, hvis Lovforslaget i sin Form blev saa aldeles forandret, som skeet er i det andet Thing, og jeg beklagede navnlig, at flere væsentlige Ændringsforslag vare komne saa seent frem, at det først var ved 3die Behandling, at de kunde komme til Afstemning. Det er derimod en Selvsølge, at de ærede Landstingsmænd, som her have

udtalt sig, have i Særdeleshed haft for Ønden vanskelige og mindre heldige Stilling, som Landstinget er skomet i ved Forhandlingen af denne Sag, da Tiden er saa langt fremrykket. Jeg kan kun sige, at jeg ogsaa i høj Grad beklager dette fra Ministeriets Side, da jeg er overbevist om, at de Forhandlinger, som ellers vilde have fundet Sted her, vilde have udøvet Indflydelse paa Forhandlingerne i det andet Thing og saaledes et Resultat være kommet ud, som i høj Grad maatte være Ministeriet onskeligt. Men paa den anden Side er det en Selvsølge, at jeg ikke kan Andet end fastholde, hvad jeg udtalte ved denne Sags 2den Behandling her, at jeg desuagtet i høj Grad maa ønske, at Loven kommer ud. Det er allerede bemærket af en æret Landstingsmand, hvad der jo ogsaa er selvsølgelig, at naar en Lønningslov kommer frem, som i flere Aar har været imødeset med en fra alle Sider — ogsaa fra Rigsdagens Side — anerkjendt Længsel, man da nødvendig vil see den skudt ud i en usikker Fremtid. Det maa erindres, at naar der staffles nogenlunde passende Lønninger til de her omhandlede Embedsmænd, staffles de af de Midler, som ere henlagte netop for at sørge for de Fornødenheder, hvorom der her er Spørgsmaal; og ved Siden heraf maa det erindres, at der tillige er nedlagt i Loven selv, gaaet over fra Regjeringsudkastet og fra de Forhandlinger, der have fundet Sted ved Universitetet, et væsentligt Princip, som man maa tillægge en høj Betydning for de Paagældende, og som virker til at bringe Samklang tilstede med de Principer, der gjælde for andre Klasser af Embedsmænd, nemlig Bestemmelsen, efter hvilken Gagering efter Tjenesteaalder træder istedet for Dyrkning facultetivis; det er en lige